

Ai bảo Sài Gòn không có mùa thu?

31/08/2018

Ai bảo Sài Gòn chỉ hai mùa mưa nắng? Ai bảo Sài Gòn không vàng vọt sắc thu? Khi cánh phượng hồng dần rũ cánh, tiếng ve cũng tắt hẳn trên những con đường, trời Sài Gòn bỗng xanh cao vời vọi, chút nắng vàng e ấp dưới hàng cây lác đác lá vàng rơi... Sài Gòn, khẽ khàng bước sang thu.

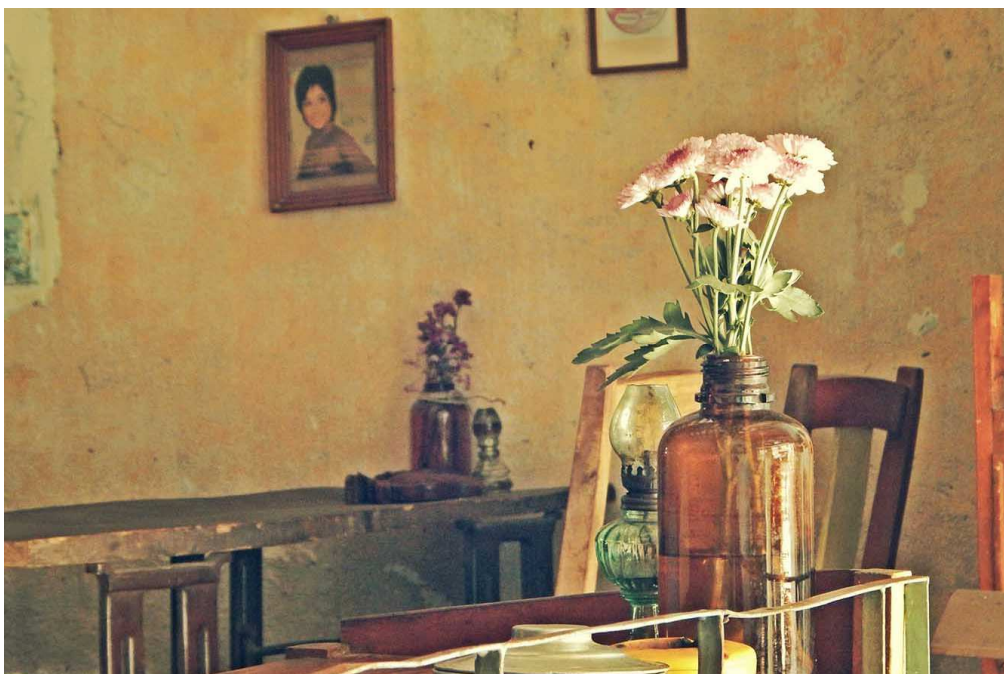

Sài Gòn vào thu không có mùi hoa sữa nồng nàn như Hà Nội, không hương cốm, không lá vàng xơ xác một mùa thơ. Chỉ thấy màu nắng vàng trên hàng cây cổ thụ, chỉ thấy hương cà phê chùng chình mỗi sáng ban mai, chỉ thấy cái lạnh se se mỗi khi trời vừa chợp tối.

Nếu như hè về, thành phố chỉ có một vài góc phố được nhuộm đỏ bởi màu hoa phượng, thì khi thu đến, Sài Gòn dường như thay áo mới. Những chiếc lá vàng thì nhau rụng xuống khi những cơn gió vô tình lướt qua. Có những chiếc lá lạnh lùng rơi ngay xuống đất, nhưng cũng có chiếc dùng dằng mãi vẫn chưa muốn đi, cứ chao qua, chao lại. Rồi có cả những chiếc lá ham chơi, cố tình đu theo làn gió để được đi tới một nơi nào đó thật xa...

Mùa thu Sài Gòn, mưa rồi chợt nắng. Cái kiểu thời tiết mà người yêu Sài Gòn hay ví von như cô gái độ xuân thì, đồng đánh khó chiều. Thử một buổi mưa sớm vừa tạnh, bước ra mặt đường ẩm ướt, tản bộ từ con đường này qua con đường khác, để hít thở không khí trong lành mát lạnh. Gió mơn man với nắng sớm dệt tơ trên những ngọn cây để thấy mùa thu đẹp đến dường nào... Và cứ thế, muốn đi đến một góc cà phê quen thuộc nào đó, ngắm đường phố, ngắm dòng người...

Mùa thu, mùa tựu trường, mùa của những tà áo dài phất phơ trong gió khẽ. Mùa thu Sài Gòn, là những em học sinh áo trắng khăn quàng đỏ, ỏng eo ngủ nướng đòi dậy trễ, rồi dung dăng dung dẻ cùng mẹ dắt tay vào trường; là những cô cậu thiếu niên cùng nhau bước vào ngôi trường trung học; là những

sinh viên tất bật đội nắng đội mưa bước chân vào giảng đường đại học... Cũng chính thế mà cả thành phố bừng tỉnh sau những cơn say nắng kéo dài khi mùa hạ vừa bước qua. *“Tiếng trống đầu năm bao giờ cũng có cái âm vang lắng sâu vào tâm hồn của các cô cậu học trò. Tiếng trống giục giã. Tiếng trống tươi tắn. Nó truyền vào không gian thu. Nó phả vào từng lớp học đâu để gì quên...”* (Nguyễn Đình Ánh).

Vậy đấy, nếu ai yêu thành phố này, sống trọn vẹn với từng “hơi thở” của Sài Gòn, thì mùa thu nơi đây đến nhẹ nhàng mà chẳng cần một đặc trưng nào để gọi nhớ, gọi thương khách phương xa.

Để rồi mỗi sáng mai thức dậy, đột nhiên thấy cơ thể thư thái đến lạ kỳ, nhìn ra ban công thấy gió lay lay những cánh hoa nhài, trời trong veo và gió mát ngoài hiên... *“Nắng Sài Gòn em đi mà chột mát, Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh”* (Nguyễn Sa).

Sài Gòn là thế, với khách du lịch lần đầu đến mảnh đất “lắm người nhiều xe” này ắt cũng có nhiều mệt mỏi sao quá xô bồ. Nhưng, đâu đó giữa lòng Sài thành, người lữ hành phương xa hãy buông thả lòng mình, an yên nhâm nhi tách trà nóng, nhìn phố phường mà trầm tư ngẫm nghĩ. Có một Sài Gòn bình bình đạm đạm mỗi thu sang?